

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Radu Boeru

Autolirica

“Jurnal poetic și nu prea”

PAGINARIUM Publishing
București, 2019

Cuprins

3	Furia de doișpe treidimineața
5	
6	Creștere
7	Dispărut
8	Ospăț
10	Scris în 45
11	Dimineață
12	Muci
13	Pe lângă
14	Stații
19	Carambol
20	București pesimist
22	Protecția plantelor
24	Gânzi
26	Muzică
28	Planeta tristeții
29	Centenar
31	Autolirica
33	Timpuri
35	Acid
36	Asist
37	Ieri, seara, frig
41	Punk
42	CTC
43	Fiscalocalia
44	De ce toate cofetăriile se cheamă Scala?
45	Go Fuck Myself!
47	Ambalaj
48	Munca

Patrușunu	49	89	Cine
Răsădit pentru oameni și cărți	50	90	Pulbere
Durere de capăt	51	91	Delirium 1
Brumă	52	92	Delirium 2
Haita	53	93	Delirium 3
Merit	54	94	Delirium 4
Sector	55	95	Telecomandă-mă!
Oligo	56	96	Din amintiri
Țară	57	97	Postum duminical
Memo	61	98	Grădina Icoanei
Subsol	62	99	Sexomarxism
Reciclat	63	101	Devorațiuni interioare
Cu cât dai, șefu?	64	102	Iisus Prisos
In vitro	65	103	Radio
Nu, nu și nu	66	107	Despre subordonare, coordonare, poiesis și toate cele 1.01 – 1.02 2019. O lună de poezile (experiment)
Tarlament	67	112	Scuze?
Ecuator	68	137	Plimbare
Butoiul cu pulbere	69	138	Luni, Creed, Ctrl
Jihad	70	140	Nu partikip
Circozerie	71	141	Scena
Zoom	72	142	Generația hex
Iubire nouă	73	143	Limpede
Anacronism	74	145	Pedeapsă
Bișerica	75	146	Neonaștere
lume, LUME	77	148	Peisaj
Grade	78	149	Paginare
Primăvară 2019	79	150	Totul se naște, nimic nu se risipește
Zgomot	80	151	Manea
re: naștere	81	152	Jocoree
În taxi, oră de-ntuner, după ce-am scăpat viu dar cam șifonat	85	153	Orașul după 18 ani
Una lungă, duminicală, tristă	86	154	

Balans	155
Subliminal	156
Carte	157
Oră târzie	158
18+	159
911	163
Bisericuțe	164
Valea Seacă	165
MNAC	166
Inutilitate	167
Pierdut	168
Apel terminat	169
Mamei	170
Proces	172
Întrebări	173
-----	174
Colectorii de merite (lui Paul Neagu)	177
Tomnambulatoriul	178
Reîntâlnire	179
Izolatrie	180
Piedică	181
Closure	182
Retroportret	183
Dragoste pe vremea furtunii	184
Birou	185
Martie	186
Ammon	187
Go West!	188
Sfârșit	189

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERU, RADU

Autolirica : jurnal poetic și nu prea /

Radu Boeru. - București : Paginarium Publishing, 2019

ISBN 978-606-94886-6-9

821.135.1

Furia de doișpe

În seara asta mi-am înălțat simțurile,
mi-am ascuțit vederea și mi-am deșertat vezica,
m-am aruncat împreună cu prietenii artificiali
în marea dezbaterilor din plastic nereciclabil
eu singur am ieșit viu, mai viu decât am fost ieri,
când nu s-a întâmplat nimic.
Am vorbit despre tehnologie și
de ce paharul este plin de vin doar pe jumătate
și gol de aer pe cealaltă, ne-am certat în timp ce
luna stătea înaltă și furtunile ne-au surprins goi,
câini bătrâni care latră la oasele rătăcite.
Furia mea împotriva procesorului cuantic
mi-a spart ceara veșnic verde din urechea veșnic surdă
în bucăți răspândite ca vechea Iugoslavie.

O pădure întreagă ar putea crește
pe cuvintele mele de compost care sunt atât de ușor
de împrăștiat pe solul infertil, în timp ce
nimeni nu ascultă cu adevărat, în timp ce
toată lumea se împiedică de aurul nebunilor
și de căcatul înțelepților.

Oamenii bârfesc și bârfesc,
sorb sucuri contemporane otrăvitoare
din paharele de hârtie, pe sârmă vibrează, curg,
pun fleac peste fleac în echilibru,
vor echilibru, au echilibru,
il știu, îl mențin, îl adoră.

Dacă medicamentul este prea acru,
puneți-mi un doctor bun în cale
să-i îndulcesc priceperea,
să-l fac să-i pese mai mult.
Dacă este prea amar, lasă-l să fie;
se potrivește cu scopul, urmează
marele proiect al căutării nemuririi
și plictiseala care vine odată cu vârsta.

Deîndată ce bunul vraci îmi va cădea în mână,
 mă voi asigura că e mort, cu adevărat mort
 până ajungem la Nirvana, îngropat adânc
 în toate buzunarele celor săraci,
 în toate îngrijorările celor plecați,
 în toate șocurile electrice
 care ne pornesc procesoarele
 să respirăm,
 să mergem,
 să zvâcnim,
 să ne plecăm capetele în admirație.

Există prea multă putere pentru a fi ascunsă
 în pușcăriile noastre mici,
 în viețile noastre brute,
 este prea puțin de spus între ghilimele
 sau imagini și, cel mai rău dintre toate,
 suntem atât de puțini cei lăsați să spunem
 povestea până la capăt...

treidimineața

Am un gând murdar-murdar, înrășurat
 între două nopți reci de iarnă și câteva așternuturi
 de o curățenie îndoielnică.
 Ar trebui să găsesc acum,
 chiar dacă gheața din jur e subțire,
 chiar dacă vâlul dimineții e gros
 și încă-mi scarpin un vis de de partea mea dreaptă
 și îmi asmut armata de vise neconsumate pe stânga
 împrejmuind laș noaptea.
 Găsiți-o, căutați-o, aduceți-o acasă,
 oriunde casa mea ar fi.
 Găsiți-o cu orice preț, câini ai iadului,
 pisoi mei de lapte acru, girafele mele care despică
 aerul, merele mele căzând putrezite pe iarbă!
 Aduceți-o la mine, moartă sau în viață,
 înainte de a mă trezi și totul fi-va pierdut, uitat,
 spălat cu apa clorinată de dimineața
 și trezirea amară a cafelei.
 Încă visez la trupul ei apăsându-mă,
 coapsele ei învelindu-mă,
 buzele ei, masacrându-mă, lăsând
 cuvintele care nu se spun să spurce aerul,
 fluierile de inox să șuiere, ceainicele aburinde
 să scuipe înțelepciunea, adevărul și sarea pământului.
 Ochii ei se scurg într-ai mei,
 două picături plânse în golurile mele,
 pieptul ei bate de două ori mai mult.
 Știu că și-al meu ar putea bate ca al ei,
 dacă aș avea o inimă încă mândră,
 care să nu se îmbolnăvească de toate sfârșiturile posibile.
 S-o tai, inima s-o tai.
 Sper să moară chiar acum, îmi țin pumnii,
 roșu să nu mă deochi.
 Sper să mor cu ea înăuntrul meu,
 făcându-mă să mă simt ca ultimul canibal în viață,
 sau poate ultimul mamifer
 care naște pui vii.

Creștere

Un copil plâns a măturat umbra animalului rănit
cu o mătură ruptă. N-a făcut bine, spun ei.

S-a născut slab. Iar toți din jurul lui
se întrebau de ce săgeata a ratat inima cerbului.
Vom fi toți slabi. Fecioare nesatisfăcute ale Monedei forte,
aruncate în adâncurile aparatelor noastre infernale,
pariind pe greșelile din trecut,
pariind pe al cui cap se va rostogoli mai repede
atunci când revoluția galbenă ne va mătura pe toți
cu mâini ude, cu mâini puternice, într-un gest sumar.

Uite-așa...

Vom fi cu toții împreunați ochi la ochi, ținuți deschiși
cu scobitori și imagini dulci;
vom consuma pământul nostru matrimonial
cu umbre lungi, gânduri schimonosite și acțiuni degeaba,
cu ale noastre prețioase ispite.

Vom fi târfele

care cântă dizolvarea muzicii în sine.

Cățele urlătoare lătrându-ne armoniile inundate spre luni eretice,
ne vom împleti ADN-ul în jurul gâtului celui care nu-i ca noi,
într-un simplu gest. Uite-așa...

Copilul plâns a învățat înainte de timpul său
cum să-și schimbe singur scutecele,
cum să se roage Corpurilor și să se păzească de Anticorpuri,
cum să facă un nod strâns, un ștreang și o spânzurătoare de aur,
cum să se arunce lupilor și să devină
cel mai cumplit sugar, rege al pădurii,
fără adăpost și liber, mereu vânat,
întotdeauna vânător.

Copilul și-a dezmembrat jucăria preferată
când era tânăr, foarte tânăr.

El și-a cules fructul păcatului când era încă tânăr, foarte tânăr.

Nimic nu a mai rămas în uscăciunea arborelui,
nicio frunză neînțoarsă. El a mers pe pământ, încă merge,
până pământul va umbla pe el,
laolaltă cu noi, ursitoarele care i-au ratat
întâlnirea cu el însuși.

Dispărut

Cineva mă scutura din greu. Dormeam
până mi-am dat seama că ar trebui să fi tu,
stânca pe care mi-am construit
toate minciunile.

Ce altceva îți amintești?

Orice privire spre ce a fost, este sau va fi
ți-e de folos. Stâncă. Reper. Punct.

În pădure, pe câmpul rupt,
încă încărcăm lavă în camioanele noastre vechi,
încă pișăm sulfuri și dezgropăm trecutul
cu mâinile goale.

Nici o amintire? Nimic?

Nu ți-a rămas nicio urmă de gând
ascuns în colțul acela palid al maturității tale pierdute?
Pentru că ar trebui să știi!

Ascultă asta, bătrâne!

Când ne-ai părăsit, a fost un an bun.

În pădure, copacii se dezmoșteau
și iarba nu mai creștea în jos.
Ursul a mâncat albinele, albinele au înțepat soarele,
soarele s-a revărsat pe toate câmpurile.

La dracu, a fost un an bun.

Anul labei, singurul an bun
din secolul iubirii.

Am simțit-o pentru o perioadă scurtă de timp,
doar o bătaie slabă de inimă, un ecou din ce în ce mai mut,
urmând pașii tăi de înșelători spre UNDE?

Unde naiba ai fost, bătrâne?

Pe cine-n cer ai mai ucis acum?

Spune, doar spune ceva! Deschide-ți ciocul,
împarte-ne niște pești, marinarule de uscat.
Căutătorule de sare. Târătorule de zi.

Ne este foame, băiete. Și sete.

Ce ne recomanzi?

Chifteluțe de balaur sau
pepene cu șuncă și migdale verzi?
Servite reci.

Ospăț

Între cele două-trei-multe scrâșnete sparte
fără țire în capul meu gras,
între urechile care-mi plâng ploi de ochi umezi,
care la rândul lor plâng cuburi șlefuite
și alte fabuloase geometrii,
vrăjitoarele ard pe cărbuni de mături
și plutesc în sosuri picante
așteptând să devină ospăț
pentru flămâzii atleți înscriși la maratonul bocetelor,
în timp ce învârteau în sensul acelor de ceasornic
cele două-trei-multe roți diavolești
care mă zgârie și scrâșnesc zi după zi
în capul meu mare și gras.
Fă-i să se oprească, mamă!
Ba fă-l să se oprească!
au strigat înapoi la Mama Una. Și am tăcut.

Marele rit a început.
Din seara asta și până mâine.
Mirosuri de pământ, vă rog să-mi arătați
căile pe care să nu merg, viitorul pe care să nu-l am,
scaunul din piele fuchsia din fabrica șefului
de care să nu mă ating,
Lăsați-mă să pisez oasele dușmanilor,
să-i fac patiserie mortuară,
deliciu aburind care bântuie atât sufletul cât și bolta
simțurilor noastre degenerate.
Fă-i să se oprească, mamă!
Lasă-i să scape!
au strigat înapoi la Porcnezeul lor, și-așa făcui.

Am mâncat toți piepții și aripile jumulte
ale îngerilor dezinstalați,
apoi ne-am scobit între dinți cu piroane de nouă țoli
incă picurând sângele celor nevinovați.
Am irosit un pui de somn în toropeala de vară
care ardea vițele din vii și ne usca laurii.

Pe când cei nesupravegheați ardeau, noi doar visam.
Visam o lebadă de gheață, mare cât calota glaciară
ce se topea inundând sărbătoarea noastră îmbelșugată.
Visam că Mama Una și Porcnezeu vegheau asupra mea.
Eram supravegheat, ignifug,
plictisit dar nemuritor.
Visam cum întinereau vrăjitoarele arse
iar rugul înverzea, înflorea, murea și tot așa,
alicele vânătorilor se-mpreunau cu îngerii potârnicchi,
refăceau ospățul în cheie infinită,
eu nu eram în capul mesei, nu eram deloc,
dar îmi ploua în gură cu lacrimi calde.

Să-mi crape inima, mamă, am fost acolo.
Carne și oase.
Șeful din cer a fost și el acolo,
precum și liderii sindicali.
Fabrica de îngeri a fost închisă.
Pe termen nelimitat, au spus,
din cauza problemelor grave de poluare mentală.
Sau neconformitate, sau unele deversări spontane,
nu-mi pot aminti cu adevărat.
Ne-am potolit setea cu octani înalți
apropiindu-ne grăbiți de viitorul preconizat
pe care l-am lăsat cu ură-n urmă.
Fă-i să trăiască, mamă!
Fă-l să moară din nou!
au strigat înapoi la Nimeni și Nicăieri.
și am murit.

Scris în 45

Sunt speriat de oamenii
care poartă cinci bețe.
Ei pot pune în scenă
două crucificări și jumătate,
ei pot scoate adevăruri parțiale
din minciuni,
ei te pot bate de cinci ori
sau se pot bate între ei,
obligându-te să te uiți
la scena incompletă a crucificării
din punctul de vedere
al omului peșterilor.
Mai precis,
oamenii care poartă cinci bețe
sunt periculoși
în anumite momente
și în anumite condiții.

Dimineață

Ultimele secunde private au izbucnit din ceas,
țipând ca liliecii orbi în după-amiaza vie.
Trebuie să mă trezesc, să bat tobele moi
și să-mi confrunt sorocul zilnic,
să mân caleașca din aur fals
peste podurile inundate
dintre eul de ieri
și posibilul eu de mâine.
Trebuie să sun clopotele bisericii demolate,
să-mi bat la loc cuiele și să dansez din buric
în jurul agililor mânji de birou
gata să se-mpartă între firele verzi de iarbă
în timp ce ard,
în timp ce transpiră,
în timp ce dispar.
Voi face. Îți promit. Trebuie să fac.
Așternuturile apretate mi-au tăiat picioarele
dar mă voi târâ, voi vorbi limba plebei
și cineva mă va auzi.
Norii? prea romantic.
Norii încă mai mână în cerul închis,
soarele este mai leșez decât mine,
snooze-ul este mai asurzitor
decât scuipatul lui Dumnezeu în ocean
și mâinele pare atât de departe.

Muci

Cu sufletul în prolaps, fugeam
de ochii tăioși, păcat că visul dispare brusc
de la clinchetul care te trezește,
un tinitus personal la oră fixă.
Sunt sincer doar la 40 de grade,
mai sincer la a doua sticlă și complet mincinos
când mă agăț de tramvaiul coană-mare, mereu întârziat,
în loc să stau cumiștel pe șine,
Labiș junior, al doilea deziluzionat local
și pe deplin mincinos.
Îmi doream atât de mult să fiu liricoios,
să dau blană, să dau bine, să intru în pâine,
să vă mitraliez timpanele
și așa, mistrețește, să îmi implânt colții (de argint, cum altfel)
în centrul voștri nervoși ai succesului,
vecini cu lacrimalele. Să vă scot ochii
cu versuri lungi, ascuțite ca un pillum,
să vă fur miresele de la nunți ghiftuite,
să vagabondez cu ele vreo câteva veri bune
pe cele mai avariate plaje
și-apoi să vi le returnez, pliate, parfumate
cu sare și alge prin poștă,
iar pe plic să scriu "ca să o ai de piatră".
Buimac de glorie, voiam să mă scufund
în barilii de petrol,
să mă rafineze cineva și pe mine
ca mai apoi să vă lăsați bolizii
să se-mpărtășească la benzinării
cu trupul meu, gaz liric lichefiat,
fossilul atât de util grabei de-a uni două puncte.
Mai credeam că, literă după literă
cresc o scară pe care, odată înălțat,
voi deveni una cu nimicul, binecuvântatul nimic
atât de râvnit, atât de prețuit.
Mi-am rupt mâna. Cândva în clasa a treia
și acum, buzunărind lumea de trăiri
într-un tramvai numit îngăduință.

Pe lângă

Mă întreb...
Fițe, frate, te întrebi,
mare dedublare, ce depozit de informații o arzi,
stive și europaletii filosofali.
Te întrebi.
Ha Ha Ha. Majuscul Ha.
Ești pe lângă, nici cele mai trosnitoare damfuri
nu te trezesc din leșin.
Candeala de leș a stării de fapt?
Nici ea nu te scoală.
Îți pui rolele și patinezi găfâind pe carne vie
uite-așa.
Tocatto. Zi de zi.
Mărunt și îngrijit, cocârjat aldin
cu plecăciune la cel mai lemnos călcâi.
Te urăști?
Dacă da, și eu te urăsc. Ura și la vale
cu tine, de-a berbeleacul pe pârția iluziilor matală,
dă și tu măcar o dată cu fundul de pământ,
înoată măcar o dată cu somnii prin gunoaie
și dă-te jos din lotus,
ludă Buddhă falsă ce ești,
Auzi?
Mă-ntreb dacă da.
HAL 2018. Odiseea Claustrală.
Bidimensională.
Tașdreq, ești total pe lângă.
Haidipa.

Stații

Bețivi, vedenii la 40 de grade
 dreapta stânga, sunt acolo, între stația unu
 și stația minusunu, unde-n desant mi-arunc
 armata de generali, colonei, atei demizei
 paralei cu peronul paralel
 să mergi spre el, colonel.
 Încolonați, în colon căutați
 cu mâini dibace, pungite-n mănuși aurii
 ducă-se-n pustii...
 Nu dau o drahmă oxidată
 pe instagramul stelat sau instagonul obtuz,
 preinventat,
 când ingerul glicemic o ia la picior de rai.
 Dulcele sânge bucovinean...

Astăseară luna e de trei ori mai mare
 și mai rotundă ca sfera de pinball
 din țeasta colonelului,
 amintire dintr-un Vietnam personal.
 Din plămâni uzați de-atâta
 vorbă-n vânt
 îmi curg păianjeni,
 colonii de împiciorați bărboși,
 jinduind la traista goală de Megaimaj
 despre care am crezut că-i plină.

Lindon, cu învingător, cu frumoasa și cu viperă sunt deja pe strasse.

Colonel șaormar,
 martir pe propriul grătar
 picnizat în bovinele nări,
 adulmecă-ți puii în morții
 adulmecă-ți puii în înviații
 adulmecă-ți puii în incertții mă-tii
 și nu mă mai linge pe stomac!
 la-ți aromele și bagă-ți-le-n lipii nedospite,
 liņtolii calorice. Auzi?

O gagică, numai una și-atât,
 colantată-n pete de animal dispărut
 de pe fața pământului titirez,
 umblat din cap până-n picioare
 de cei desculți, cu ochii-n sticlă...

Despre gagică vorbeam.

Stătea pe un peron vecin,
 și-și preumbla umbra țeapănă
 acolo unde strigătul meu de foame
 nu ajungea.

Colanții cădeau, loveau pavimentul,
 stropii de gheață loveau pavimentul,
 cojile de inimă loveau pavimentul.

Pavimentul eram eu.